

Keresztelő Szent János születése 2012.

Bevezetés

Ma Keresztelő Szent János születését ünnepeljük. Tudjuk, hogy a szentek ünnepei az örökkévalóságba érkezésükhöz, a mennyei születésnapjukhoz kapcsolódnak. Három kivétel van. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a Boldogságos Szűz Mária és Keresztelő Szent János, akiknek földi születése is ünnep az egyházi év naptárában. S Keresztelő Szent János ünnepe liturgikusan olyan rangos, hogy kiszorítja a soron következő, jelenleg a 12. évközi vasárnap ünneplését. „Sokan örülnek majd születésének.” – hirdeti már előre az angyal, Miért? Mert „Izrael fiai közül sokat térít meg Istenükhöz, az Úrhoz. És közülünk? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket!

Kirie litánia

Urunk! Bocsásd meg népünknek, hogy azt, ami Áldás, még mindig tehernek nevezi. Uram irgalmazz!

Urunk! Bocsásd meg az anya méhében, emberi életet kioltók vétkeit! Krisztus kegyelmezz!

Urunk! Miként Keresztelő Szent János születésekor, úgy ma is, minden újszülött születésekor, mindannyian együtt örvendjünk az életet továbbadó szülőkkel. Uram irgalmazz!

Evangelium után

Egy jól ismert régi születési történetet olvastam fel az imént. A benne szereplő házaspárnak nem

volt gyermeke és erre, tudni illik a gyermekáldásra még csak kilátása sem, ugyanis Erzsébet meddőnek nyilvánított, és ráadásul mindketten élemedett korúak voltak. Csak a vágyuk élt egy utódra vonatkozóan.

Ámde Isten útjai kifürkészhetetlenek, s az igaz és feddhetetlen idős házaspár könyörgése meghallgatásra talált, ígéretet kaptak fiúk születésére: „Örülni fogsz, boldog leszel, és sokan örülnek majd az ő születésének”, hallottuk az imént a szentírási szavakat És valóban öröm érte őket. „Amikor pedig eljött Erzsébet szülésének ideje, fiút szült. Meghallották a szomszédjai és rokonai, hogy milyen nagy irgalmat tanúsított iránta az Úr, és együtt örültek vele.” Hallottuk az evangéliumban

A kétezer éves bibliai történet mai üzenete elsősorban azokat érinti meg, akik nem csak hallják, hanem átérzik a belőle kisugárzó lényegét, a gyermekáldás által kiváltott boldogságot.

Legyünk tárgyilagosak! A „halál kultúrájában”, a szülők jómódhoz, kényelemhez, egészségügyi és tárgyi szempontokhoz – egészen pontosan: bármihez – fűződő joga megelőzi és legyőzi magzatuknak az élethez való jogát. – Kérdezem: – Hallunk ma gyermekért, életért, folytonosságért, jövőért könyörgő emberekről? Vannak még a megáldott új szülőkkel együtt örvendő szomszédok, rokonok? Sajnos: kevesen.

Ma a többség legyint a gyermektelenség, a (idézőjelben) „terheség”, helyesebben az élet megszakítása, az emberélet pusztítása elleni

tiltakozására. És avítt katolikus hóbörgésnek tartja a megölt magzatok élethez való, elorzott jogáért, az ártatlan és védtelen kicsi gyermekek életéért való segélykiáltást.

Azonban, hála Istennek vannak, talán egyre többen, akik számárra megélt valóság, hogy a születendő gyermek Isten ajándéka, fenséges szülői boldogság forrása. Ők, akik a szülői igát boldogítónak és a gyermeknevelés terhét könnyűnek érzik, még tudnak úgy örülni, mint Keresztelő János szülei: Erzsébet és Zakariás, vagy mint Jézus szülei egykor; tudják úgy várni és fogadni szerelmük gyümölcsét, mint jóval ezelőtt nagyszüleink, s talán még szüleink is tudtak.

Boldogok voltak ők, és boldogok mindazok, akik gyermekük szemében a Nap tiszta ragyogását, hangjában a Teremtő hangját, arcában a Gondviselő mosolyát vélik felfedezni, s így gyermekük által isteni hatásokat: a tisztaságot, az őszinteséget, az igazi örömet engedik belépni életükbe.

Egy kis emberke megszületésekor spontán vetődik fel a kérdés „Vajon mi lesz ebből a gyermekből?” Vajon mi lesz a mi gyermekünkkel?

Hisszük, hogy miként Keresztelő Szent Jánossal vele volt, úgy lesz vele is az Úr keze mindenkor a mi gyermekünkkel is. De csak akkor, ha a mi életünkben is sugárzik a Velünk való Istenben, a Gondviselésben való hit. És Jézus Krisztusra mutató életpéldánkkal járunk gyermekünk előtt. És kitéphetetlenül belegökereztetjük gyermekünket a ke-

resztény kultúrába, a magyar múltba és a haza szeretetébe.

Ha olyan életet él gyermekünk is, mint Keresztelő Szent János, akinek élete minden mozzanata Jézusra mutatott.

Akiről az Úr Jézus azt mondotta: „az asszonyok szülöttei között nem született nagyobb keresztelő Jánosnál.” „Növekedett, lélekben erősödött és mindaddig a pusztában élt, amíg Izrael előtt nyilvánosan fel nem lépett.” Nyilvános fellépésében a legfontosabb cselekedete a bűnbánat hirdetése volt. Ennek legszebb megnyilvánulása pedig, amikor rámutatott az Úr Jézusra: Íme, az Isten Báránya. Íme, aki elveszi a világ bűnét. Őt hallgassátok.” Nincs ennél szebb és fontosabb feladat, mint másokat önzetlenül Krisztushoz vezetni.

Valójában a keresztény ember hivatása és feladata hasonló ahhoz, amit Keresztelő Jánost tett. Minden megkeresztelt embernek feladata rámutatni az Úr Jézusra.

Ki ne látná, ki ne tapasztalná, hogy hazánkban, a mai életkörülmények között is szükség van a Keresztelő Szent Jánoséhoz hasonló hivatásból fakadó magatartásra. Szükség van arra, hogy úgy mutassunk rá Krisztusra, mint az életünk értelmére, azt az üzenetet közvetítve, hogy: íme, Őt hallgassátok, mert neki számunkra is van mondanivalója, van útmutatása, csak arra van szükség, hogy mindez halló fülekre és befogadó szívekre találjon.

Amen

F. F.